

# Hoofdstuk 1

## *Een nieuwe bewoner*

Met een stevige ruk trekt Sophie haar fietsstuur naar zich toe. Ondanks het feit dat ze op de trappers staat en ver vooroverleunt, raakt haar achterwiel met een forse bonk de stoeprand. De krantentas schudt heftig heen en weer en de ketting ram-melt in de kettingkast.

Ai, dat ging maar net goed. De volgende keer moet ze toch echt rustiger aan doen als ze met een volle krantentas het trottoir op moet. Papa vond het echt niet grappig toen hij vorige week 's avonds laat haar ketting er weer om moest leggen. Ze had het zelf wel geprobeerd, maar zonder resultaat. De rest van haar krantenwijk had ze moeten lopen en haar vingers waren nog zwarter dan anders. Dat moet liever niet weer gebeuren.

Met een nonchalant gebaar gooit ze de fiets tegen een lantaarnpaal, grist een stapeltje kranten uit de tas en loopt naar de eerste brievenbus. In rap tempo werkt ze alle huizen aan de linkerkant van de Schoolstraat af.

Zodra Sophie het laatste huis heeft gehad, wil ze teruglopen naar haar fiets, maar dan bedenkt ze zich. Aan het eind van de straat staat een oud schoolgebouw. Zolang als Sophie zich kan herinneren, staat het al leeg, maar sinds kort is er een bedrijf neergestreken. Iets met computers en printers, zag ze de vorige keer, toen ze even door de hoge ramen gluurde. En nieuwe bewoners, dat betekent automatisch een extra adresje voor de gratis weekkrant die ze bezorgt.

Zachtjes in zichzelf mopperend loopt ze in de richting van het openstaande hek. Waarom zetten ze hier geen brievenbus neer? Nu moet ze het halve plein over.

Terwijl ze bukt om een exemplaar van Ons Kontakt in de gleuf naast de grote glazen schooldeur te doen, valt haar oog op een paar prachtige platen die even verderop in de hal tegen de wand staan. Bewonderend neemt ze de kleurige afbeeldingen in zich op. Vooraan staat een manshoge foto van een vulkaanuitbarsting. Iets verderop vraagt een imposant sterrenstelsel om aandacht. Maar hoe schitterend de kleuren van beide platen ook zijn, de foto van het groene, afgebladderde tuinbankje met een schattige teddybeer erop, vindt ze het mooist.

Met moeite maakt Sophie zich los van de vertederende ogen van de beer en komt weer overeind. Met haar hoofd nog bij de teddybeer met zijn schattige snuitje, loopt ze het verwilderde schoolplein weer over, terug naar het hek.

Een losliggende stoeptegels brengt haar abrupt weer in de werkelijkheid terug. Ze weet zich nog net overeind te houden, maar het stapeltje kranten dat ze nog overheeft, schiet uit haar handen en komt in een wijde boog op de grond terecht.

Snel zakt ze op haar knieën, schuift zo vlug ze kan de folders weer tussen de kranten en komt overeind. Goed dat Sam er niet bij is! Ze ziet hem al staan toekijken, grinnikend en met zijn armen over elkaar.

Terwijl ze zich omdraait, krijgt ze de gammele brandtrap aan de zijkant van het gebouw in het vizier. Kijk nou, die nieuwe eigenaars benutten de oude school tot in alle hoeken en gaten toe. Zelfs de zolder hebben ze in gebruik genomen. De verveloze deur bovenaan staat halfopen en flarden stemgeluid van een radiopresentator komen haar tegemoet.

Resoluut draait Sophie haar hoofd om en loopt met grote stappen naar het hek. Ze moet verder! Nog tweehonderd kranten te gaan en er ligt thuis ook nog een prak huiswerk te wachten. Voor morgen het tweede uur staat een dikke toets met Engelse

woordjes op het programma, met alle vwo 1-klassen tegelijk in de gymzaal.

‘Dan kunnen jullie vast wennen aan de toetsweek aan het eind van het jaar’, had Van Rijn van Engels gegrijsd. Om vervolgens serieus te vervolgen: ‘Wees er maar blij mee, dan hoef je in de toetsweek geen twintig lesjes van elk dertig woorden in je hoofd te stampen en kun je je concentreren op de andere vakken.’

Sophie zucht. Ze heeft al die woordjes al eens geleerd en een deel is echt makkelijk, maar Van Rijn rekent zo streng.

Juist op het moment dat Sophie het schoolhek uitloopt, komt door de Schoolstraat een lichtgrijs bestelbusje aanrijden. Vrijwel zonder af te remmen, rijdt het langs haar heen het schoolplein op. Geschrokken zet ze een stap achteruit.

De chauffeur, een tengere jongeman met een bruine stekelkuif, opent het portier en springt uit de auto. Hij loopt om de bestelwagen heen en opent de schuifdeur aan de passagierskant. Nieuwsgierig volgt Sophie de verrichtingen van de man. Zouden hier ook van die mooie platen in zitten?

Zodra de schuifdeur opengaat, ziet Sophie dat de bergruimte van het busje vrijwel leeg is. Op de houten bodem ligt slordig een grijze deken uitgespreid. Bij een van de hoeken piept er een klein stukje van een schilderijlijst onder uit.

Opeens krijgt de man haar in de gaten. Gehaast schuift hij de deur weer een stukje dicht en beent op haar af.

‘Wat doe jij hier?’ wil hij weten als hij haar op een paar passen is genaderd.

‘Niks’, antwoordt ze half geschrokken, half geïrriteerd. ‘Ik kijk alleen maar.’ Alweer wat dapperder vervolgt ze: ‘Dat is toch niet verboden of zo? Ik heb net de krant in de bus gedaan. Dat doe ik elke week.’

‘Natuurlijk is dat niet verboden’, antwoordt de man, inmiddels een stuk toeschietelijker. ‘Maar ik ben gewoon niet zo gewend om zo veel aandacht te krijgen.’ Hij kijkt Sophie wat onzeker aan en lacht een beetje verlegen.

Meteen neemt Sophie haar kans waar. ‘Maken jullie die mooie platen hier zelf?’ vraagt ze belangstellend, terwijl ze een vaag gebaar in de richting van de schooldeur maakt.

De man zegt niets. Met een dikke rimpel boven zijn ogen kijkt hij van Sophie in de richting van de hal vol platen en weer terug.

‘Ik vond vooral die met die teddybeer zo mooi’, vervolgt Sophie gauw als de man blijft zwijgen.

‘We zijn hier een soort copyshop begonnen’, begint hij nors. Dan, wat vriendelijker: ‘We hebben de beste kwaliteit printers die je maar kunt bedenken. We kunnen alles maken, zo groot als je maar wil. En omdat we gewone printers en 3D-printers combineren, zijn de mogelijkheden ongekend. We heten niet voor niets PrachtPrint.’

Even lijkt het of hij nog meer wil zeggen, maar dan bedenkt hij zich. ‘Nu ga ik weer snel aan het werk. Tot ziens!’ Ongeduldig wacht hij tot Sophie weer op haar fiets zit. Terwijl ze wegfietst, kijkt ze nogmaals nieuwsgierig achterom. De man heeft de schuifdeur inmiddels weer opgeduwd en loopt met zijn in de deken verpakte last in de richting van de schooldeur.

Wat een bijzonder gezicht heeft die kerel, bedenkt ze als ze verder fietst. Het lijkt of hij vriendelijk glimlacht, maar tegelijkertijd kijkt hij met zijn prikogen dwars door je heen. En dan die sproeten op zijn rechterwang. Vijf sproeten, gegroeped als een soort vierkant met eentje bijna in het midden. Net de vijf op een dobbelsteen.

'Eh, ja, ik wist niet zo goed hoe laat het was.' Voor haar doen ongewoon onzeker en met een blos op haar wangen komt Sophie de kamer binnen. Vader, moeder, Sam en Mart zitten aan tafel, ieder met een bord eten voor zich. Bloemkool. Ze ruikt het nog eerder dan ze het ziet. Griezel.

'Ik snap het, klokkijken leer je tegenwoordig pas in vwo 2', merkt Sam op. Hij houdt zijn gezicht in de plooi, maar zijn ogen twinkelen.

Sophie doet net of ze de plaagstoot van haar broer niet doorheeft en loopt meteen door naar de keuken. Terwijl ze haar handen, die zwart zijn van de drukinkt, een forse schrobbeurt geeft, gaat ze toch nog in de verdediging. 'Ik wou het even afmaken, als ik vanavond weer terug zou moeten voor de rest, kom ik helemaal niet meer aan m'n huiswerk toe. Morgen een toets Engelse woordjes. Blweh.' Vlug droogt ze haar handen af en schiet aan tafel.